

Václav Hajný

Václav Hajný se narodil v roce 1927 ve Volyni do rolnické rodiny. Měl jednoho bratra a čtyři sestry. Václavův otec bojoval jako legionář v první světové válce a účastnil se bojů u Zborova v roce 1917. Volyně tehdy byla součástí Polska a Václav navštěvoval polskou školu. V rámci výuky ve škole navštěvoval hodiny českého jazyka.

V září 1939 bylo Polsko přepadeno a oblast Volyně zabrána Rudou armádou. V tu dobu Václav prožíval první zkušenosti s myšlenkami komunismu.

V roce 1942 byl Václavům bratr odveden na nucené práce do Říše. V Buzuluk pod vedením generála Svobody se začal formovat náš první československý samostatný polní prapor. V roce 1944 Václav vstoupil do výcvikového tábora, vedeného ruskými veliteli.

V tu dobu si do tábora všichni museli nosit vlastní potraviny. Z tábora domů tedy chodil 9 kilometrů. Kvůli krutým podmínkám se rozhodl utéct z tábora a vydal se do Rovna (které leží v západní části dnešní Ukrajiny), kde byl tehdy velitelský štáb československé armády. Z Rovna byl převelen do Černovic v Besarábii a poté do tábora v Sad Goru blízko dnešní ukrajinsko-rumunské hranice.

Na místě všichni vyfasovali zbraně a anglické uniformy, výcvik probíhal jen několik týdnů a jen jejich jednotka se stěhovala směrem k frontě. Nakonec se usadili nedaleko Dukelského průsmyku.

Václav byl vycvičen jako pěšák, ale chtěl sloužit u jednotky řidičů. Václav se tedy přihlásil na řízení nákladních a obrněných vozidel. Musel absolvovat výcvik na řízení nákladního automobilu značky Studebaker.

Roku 1944 dostal rozkaz přejít na frontu do první linie. Z Vyššího Komárníka jednotka došla na určenou pozici, kde Václav působil jako spojka mezi pozorovatelnou a minometným stanovištěm. Četa pana Hajného byla převelena na dobývání vrchu nad silnicí vedoucí z Vyššího Komárníka na Svídník. Na vrch, který byl opevněn německou obranou linií, podnikla četa celkem sedm útoků, při kterých byli zraněni přátelé pana Hajného. Němečtí vojáci je zasypávali granáty a kulometnou palbou, až se jednotka dala na ústup. Nakonec z pětáosmdesáti členů jednotky zůstalo pouze devět vojáků, mezi nimi i Václav Hajný, který nebyl zraněn.

Po dobytí vrchu se vrátil zpět k řidičům, kde vozil jídlo pro tankovou brigádu. Když přijeli do Prahy všichni je vítali na Žižkově, lidé jim dávali najíst, nechávali je odpočinout a umýt se.

Po válce byl jejich prapor přemístěn do Bruntálu, kde měli hlídat vysídlený německý majetek. V září roku 1945 byl pan Hajný v ruzyňských kasárnách demobilizován. Poté hned nastoupil do vlaku, který odvážel volyňské Čechy zpět.

Oblast Volyně však byla pod správou Sovětského svazu a do Čech se mohli vrátit až při remigraci v roce 1947. Cestou zpět do Československa ve vlaku zemřel Václavův tatínek. Na přání maminky se nakonec přestěhovali do západních Čech, kde žili jejich příbuzní.

Pan Hajný začal pracovat ve velkoobchodě jako skladník potravin a poté i jako vedoucí skladu. Snažil se najít svého bratra, který měl žít v Čechách. Bratra našel a znovu se shledali. Pan Hajný je dodnes vděčný, že válku přežil. A my jsme vděční, že svůj příběh předal dál.